

Vânt dinspre răsărit

Dacă vrei să te duci pe Aleea Cireșilor, n-ai decât să-l întrebi pe Polițistul din colț, care își va da casca ușor într-o parte, se va scărpinga gânditor în cap, apoi îți va spune, arătându-ți direcția cu degetul lui enorm, îmbrăcat într-o mănușă albă:

– Prima la dreapta, a doua la stânga, iar la dreapta și-ai ajuns. Bună dimineața.

Dacă-i urmezi întocmai indicațiile, ajungi cu siguranță drept în mijlocul Aleii Cireșilor, alee mărginită pe o parte de case, iar pe cealaltă, de Parc, pe când cireșii își clatină crengile pe mijloc.

Dacă ai să cauți Numărul Șaptesprezece – și este foarte probabil că ai să-l cauți, deoarece în cartea de față se vorbește numai despre această casă –, ai să-l găsești numaidecât. Mai întâi, pentru că este casa cea mai mică. Pe lângă asta, este singura care arată cam dărăpănată și care ar avea nevoie de o tencuială nouă. Dar proprietarul, domnul Banks, îi spusese doamnei Banks că poate avea fie o casă drăguță, curată și confortabilă, fie patru copii. Pe amândouă însă nu, în nici un caz, căci nu-și poate permite așa de mult.

Doamna Banks, după ce cugetă câtva timp asupra propunerii, ajunse la concluzia că e mai bine să o aibă pe Jane, cea mai mare, pe Michael, al doilea la rând, și pe John și Barbara, care erau Gemeni și care veniseră la urmă de tot. Așa se puseră lucrurile la cale și așa veni familia Banks să locuiască la Numărul Șaptesprezece, cu doamna Brill, care gătea, cu Ellen, care să pună masa, și cu Robertson Ay, ca să tundă iarba, să frece tacâmurile și să lustruiască ghetele sau – după cum spunea totdeauna domnul Banks – „ca să piardă timpul lui și banii mei“.

Negreșit, în afară de aceștia trei mai era și Nana Kate, dar, de fapt, ea nici nu merită să fie amintită, pentru că, în momentul în care începe povestirea mea, tocmai părăsise Numărul Șaptesprezece.

– Fără măcar să mă înștiințeze. Acum ce să mă fac? zicea doamna Banks.

– Dă un anunț, dragă, zise domnul Banks, punându-și pantofii. Eu aș dori să plece și Robertson Ay, și tot fără să ne anunțe, căci iar a lustruit un pantof, iar pe celălalt nici n-a pus mâna. Iar am să arăt aiurea.

– Asta n-are nici o importanță, zise doamna Banks. Dar nu mi-ai spus ce să fac cu Nana Kate.

– Nu văd ce-ai putea face cu ea, de vreme ce-a dispărut, răspunse domnul Banks. Dacă ar fi după mine, adică... eu... aș căuta pe cineva care să publice în *Jurnalul de dimineață* știrea că Jane, și Michael, și John și Barbara Banks (ca să nu mai spunem nimic despre Mama lor) caută cea mai bună Nană posibilă, cu cel mai mic salariu posibil – și asta imediat. Apoi aș aștepta să văd Nanele făcând coadă la poartă și m-aș uita foarte urât la ele, căci ar întrerupe circulația și-aș fi nevoit

să-i dau Polițistului un șiling, pentru că-i dau atâta bătaie de cap. Dar acum trebuie să plec. O, e așa de frig afară, parcă am fi la Polul Nord. Dincotro bate vântul?

Zicând acestea, domnul Banks scoase capul pe fe-reastră și se uită în josul Aleii, spre casa din colț a amiralului Boom. Era cea mai mare casă de pe Alee, iar Aleea se simțea foarte mândră de ea, deoarece fusese construită exact ca un vapor. În grădină avea un catarg, iar pe acoperiș, o roză a vânturilor aurită, ca un telescop.

– Aha, zise domnul Banks, trăgându-și repede capul înapoi. Telescopul amiralului spune Vânt dinspre Răsărit. Îmi închipuiam eu. Mi-a înghețat și mâ- duva din oase. O să-mi pun două pardesie.

Apoi își sărută distrat soția pe o jumătate de nas, le făcu cu mâna copiilor și plecă spre City.

City era locul unde domnul Banks se ducea în fiecare zi – în afară, bineînțeles, de duminici și de săr- bători. Aici ședea tot timpul într-un fotoliu mare, în fața

unui birou mare, și făcea bani. Muncea toată ziua, socotind la șilingi și la jumătăți de coroane, iar seara aducea banii acasă, într-o mică servietă neagră. Uneori le dădea lui Jane și lui Michael bani pentru pușculiță, iar când nu putea pune nimic deoparte, spunea: „Banca a dat faliment“, și atunci ei știau că în ziua aceea nu făcuse mulți bani.

Așadar, domnul Banks plecă cu servieta lui neagră, iar doamna Banks se duse în salon și rămase toată ziua acolo, scriind scrisori pe la ziare și rugându-le să-i trimită o Nană chiar acum, căci aștepta. Sus, în odaia copiilor, Jane și Michael se uitau pe fereastră întrebându-se cine o să vină. Lor le părea bine că plecase Nana Kate, căci n-o iubiseră niciodată. Era bătrână și grasă și mirosea a zeamă de orz. „Oricine-ar veni, se gândeau ei, tot o să fie mai bine decât cu Nana Kate, dacă nu chiar cu mult mai bine.“

Când după-amiaza începu să dispară în spatele parcului, doamna Brill și Ellen veniră să le aducă masa și să le facă baie Gemenilor. După masă, Jane și Michael se așezară iar la geam, pândind întoarcerea domnului Banks și ascultând vâjâitul vântului de la răsărit, care sufla printre ramurile goale ale cireșilor. Pomii, răsu-cindu-se și încovoidindu-se în lumina amurgului, păreau că au înnebunit și că își învârtesc rădăcinile prin aer.

– Uite-l! zise deodată Michael, arătând cu degetul o umbră care se izbi cu putere în poartă.

Jane străbătu întunericul cu privirea.

– Nu-i tăticu’, zise ea. E altcineva.

Luptându-se cu vântul, umbra apăsă pe clanță. Atunci își dădură seama că era o femeie, care cu o

mână își ținea pălăria, iar în cealaltă ducea o valijoară. Uitându-se mai bine, Jane și Michael văzură ceva curios. Îndată ce umbra fu de cealaltă parte a porții, vântul păru că o ridică pe sus și o duce în zbor spre casă. Ai fi zis că o adusese în zbor până la grilaj, așteptase până deschisese poarta, apoi o ridicase iar și o aruncase, cu bagaj cu tot, lângă ușă. Copiii, care urmăreau scena, auziră un zgomot teribil și, când umbra ateriză, toată casa fu zguduită din temelii.

– Ce ciudat! N-am mai văzut niciodată așa ceva, recunoșcu Michael.

– Hai să ne ducem să vedem cine e, zise Jane și, luându-l pe Michael de mână, îl trase de la fereastră, străbătură amândoi odaia copiilor și ieșiră pe palierul scării, de unde se vedea bine tot ce se întâmpla jos, în hol.

Astfel o văzură pe mama lor ieșind din salon, cu un musafir după dânsa. Jane și Michael putură vedea că nou-sosita avea părul negru, lucios, „ca o păpușă olandeză de lemn“, șopti Jane. Era slabă, cu mâini și picioare mari, cu ochii mici, albaștri, pătrunzători.

– Sunt copii foarte drăguți, o să vezi, zicea doamna Banks.

Michael îi făcu semn cu cotul lui Jane.

– Și n-o să te necăjească deloc, spunea mai departe doamna Banks, nu tocmai convinsă, ca și cum nici ea nu credea ce spunea.

Copiii o auziră pe vizitatoare pufnind, ca și cum nu credea nici ea.

– Cât despre referințe... continuă doamna Banks.

– Eu mi-am făcut o regulă din a nu da niciodată referințe, zise cealaltă apăsât.

Cu o mână își ținea pălărioara, iar în cealaltă ducea o valijoaară.

Doamna Banks tresări.

– Dar mi se pare că așa se obișnuiește, zise ea. Vreau să spun că... știam că așa se face întotdeauna.

– După părerea mea, este o idee de modă veche, auziră Jane și Michael zicând vocea cea aspră. Foarte demodată, cu totul învechită, cum ați zice dumneavoastră.

Dacă exista un lucru pe care doamna Banks nu-l putea suporta, era acela de a fi socotită demodată. Nu putea suferi asta. De aceea zise repede:

– Foarte bine, atunci fie și așa. N-o să ne facem griji pentru asta. Am întrebat numai așa, în caz că ți-ar fi fost de folos dumentile. Odaia copiilor este sus.

Apoi o conduse pe vizitatoare spre scară, vorbind tot timpul, fără să se oprească măcar o clipă. Din această cauză nu băgă de seamă ce se întâmpla în spatele ei. Dar Jane și Michael, care le pândeau de

sus, putură vedea foarte bine ce lucru extraordinar făcea străina. Negreșit, o urmă pe doamna Banks pe scară, dar nu așa cum face toată lumea. Ținându-și valijoaara în mână, alunecă grațios pe balustradă și ajunse sus odată cu doamna Banks. Un asemenea lucru nu-l mai făcuse nimeni până atunci, asta știau și Jane, și Michael. De sus în jos, da, desigur, o făcuseră și ei de multe ori. Dar în sus! Niciodată! Și se uită curioși la ciudata vizitatoare.

– Atunci ne-am înțeles, zise mama oftând ușurată.

– Așa. Atâta timp cât eu am să fiu mulțumită, spuse cealaltă, ștergându-și nasul cu o batistă de bumbac, roșu cu alb.

– Ei, copii, zise doamna Banks, observându-i de odată, ce faceți aici? Iat-o pe noua voastră bună, Mary Poppins. Jane, Michael, dați bună ziua! Iar aceștia, continuă ea arătând cu mâna spre copiii din pătuțuri, sunt Gemenii.

Mary Poppins îi privi lung, uitându-se de la unul la altul, ca și cum ar fi voit să-și dea seama dacă îi convin sau nu.

– Îți suntem pe plac? întrebă Michael.

– Michael, nu fi obraznic, sări mama.

Mary Poppins continua să-i privească scrutător pe cei patru copii, apoi, cu o pufnitură care părea a arăta că s-a decis, zise:

– Primesc postul.

– Pe onoarea mea, povestea doamna Banks mai târziu soțului ei, parcă ne-ar fi făcut cine știe ce favor.

– Poate că ne și face, zise domnul Banks, ascunzându-și o clipă nasul în spatele ziarului.

După plecarea mamei, Jane și Michael se apropiară de Mary Poppins, care stătea ca un stâlp, cu mâinile încrucișate.

– Cum ai venit? întrebă Jane. Parcă te-ar fi împins vântul.

– Chiar m-a împins, zise Mary Poppins scurt, apoi începu să-și desfășure fularul de la gât și își scoase palăria, pe care o atârna de speteaza patului.

Deoarece se părea că Mary Poppins nu avea de gând să mai adauge nimic – deși pufni multă vreme pe nări – Jane tăcu și ea. Dar când o văzu aplecându-se să-și desfășure bagajul, Michael nu se mai putu stăpâni.

– Ce bagaj ciudat! zise el, apucând valijoara cu două degete.

– Covoare, îl lămuri Mary Poppins, băgând cheia în broască.

– Vrei să spui că este pentru cărat covoare?

– Nu. E făcută din covoare.

– O, zise Michael, înțeleg.

Dar nu prea înțelegea.

În acest timp valijoara fu deschisă, iar Jane și Michael fură mai mult decât surprinși, văzând că era goală complet.

– Ce-i asta? se miră Jane. Nu-i nimic înăuntru.

– Cum adică nimic? întrebă Mary Poppins, ridicându-se și având aerul că se simte jignită. Ai spus că nu-i nimic înăuntru?

Zicând acestea, scoase din valijoara goală un șort alb, scrobît, pe care și-l legă în jurul taliei, apoi despachetă o bucată mare de săpun Sunlight, o periută de dinți, o cutie de agrafe, o sticlă de parfum, un scăunel pliant și o cutie cu pastile de tuse.

Jane și Michael priveau încremeniți.

– Doar *am văzut* bine, șopti Michael. Sunt sigur că era goală.

– Sst! zise Jane, văzând-o pe Mary Poppins scoțând o sticlă mare, cu eticheta: „O lingură seara, la culcare“.

De gâtul sticlei era legată o lingură, în care Mary Poppins turnă un lichid roșu-închis.

– Este medicamentul dumneavoastră? întrebă Michael, privind cu mult interes.

– Nu, al vostru, zise Mary Poppins, întinzând lingura spre el.

Michael se sperie, strâmbă din nas și începu să protesteze.

– Nu vreau doctorie... N-am nevoie. Nu vreau!

Dar ochii lui Mary Poppins erau fixați asupra lui, și Michael făcu deodată descoperirea că nu puteai să te uiți la Mary Poppins și să n-o ascuți. Avea ceva ciudat, ceva extraordinar, ceva care te înspăimânta și care te captiva în același timp. Lingura se apropie. Își ținu răsufarea, închise ochii și sorbi. Imediat o aromă delicioasă îi umplu gura.

Suci și răsuci limba, apoi înghiți, și un surâs fericit îi lumină fața.

– Înghetață de căpșune, zise el în extaz. Mai vreau, mai vreau!

Dar Mary Poppins, cu fața tot așa de severă ca mai înainte, turnă o porție pentru Jane. Lichidul curse în lingură argintiu, verzui, gălbui. Jane gustă.

– Tonic din zeamă de lămâie, zise ea, lingându-și încă o dată buzele.